

## Posudek diplomové práce Radoslava Budáce *La hojarasca: fikční svět a jeho osoby*

Začněme titulem, protože jej považuji za téměř jediný nedostatek předkládané práce. Proč se v něm mluví o osobách fikčního světa, když následně v celém textu autor zcela důsledně a oprávněně užívá pojem postava?

Diplomová práce je jazykově a stylisticky velmi kvalitní, jednotlivé části jsou smysluplně vystavěny a provázány. Sekundární literatura je využita s rozmyslem a zjevně dobře promyšlena, není používána trpně. Z celého textu vyzařuje pokorný přístup k pojednávané látce i k vlastnímu úsilí. Zobecnující úvahy, k nimž Budáč postupně dospívá prací s textem, jsou zakotveny v širších souvislostech a jsou skutečně pozoruhodné. V této souvislosti chci vyzdvihnout zvláště části věnující se postavám jako symbolům společnosti a prostoru ve fikčním světě.

Drobné nedostatky diplomové práce, spočívající v odchýlení od pravidelné stavby věty, v chybném užití vztažného zájmena či formulační neobratnosti, jsou jen ojedinělé, a nebudeme se jimi tedy zabývat.

Nyní několik možných námětů k diskusi při obhajobě. Na str. 11 kolega Budáč píše „...domnívám se, že *La hojarasca* je mimo jiné výjimečná právě tím, že nabízí množství interpretací a významů.“ Já se naopak domnívám, že je-li pojednávané dílo kvalitní, tak v této věci být výjimečné rozhodně nemůže, protože každé skutečně kvalitní dílo musí nabízet množství interpretací a významů.

Jediné místo v textu, kde byl autor opravdu nesmlouvavý, se týká českého překladu názvu díla, celá úvaha je pozoruhodná a má své opodstatnění. Za sebe však musím říci, že se mi Medkův překlad líbí a považuji jej ze všech uváděných možností řešení za nejlepší, a to i/právě s vědomím odkazu k dílu Seifertovu. U českého čtenáře, kultivovaného vzdělance (a jím musí být ten, kdo si je tohoto odkazu bez upozornění vědom) vzbudí zájem a sám pak může nad

dílem promýšlet, zda, či do jaké míry, je tento odkaz oprávněný, nabízí mu to možnost vnímat literární díla a jejich poselství v dalších souvislostech.

Na stranách 37 až 39 se Budáč věnuje teorii Rimmon-Kenanové o moderním pojetí postavy a zřejmě ji přijímá příznivě. Podle mého názoru je tento přístup ve snaze o co největší „exaktnost“ zbytečně vyhrocený, a proto poněkud zavádějící. Postavy nikdy nemohou být „pouze [...] určité možné perspektivy náhledu na fikční svět.“ (str. 39) Ona „možná perspektiva“ musí být tak či onak vždy především lidská, jinak je prostě jen špatná, nebo hloupá.

Předkládanou diplomovou práci považuji za výbornou a doporučuji, aby byla přijata k obhajobě.

V Chýni 8. září 2009

PhDr. Michal Fousek, Ph.D.

